

Η Παλαιστίνη ως Θεμελιώδης Ηθική και Πολιτική Πυξίδα

Η βουλευτριά της France Insoumise Emma Fourreau - [που πρόσφατα βρέθηκε στην Αθήνα προσκεκλημένη του Jacobin Greece](#) - επρόκειτο να μιλήσει για τις αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας προς τη Γάζα στα κεντρικά της Die Linke στο Βερολίνο, αλλά η εκδήλωση ακυρώθηκε. Στο Jacobin εξηγεί γιατί η υπεράσπιση της Παλαιστίνης δεν είναι απλώς επιλογή, αλλά χρέος της Αριστεράς απέναντι σε κάθε μορφή ιμπεριαλιστικής καταπίεσης.

Την Τρίτη 18 Νοεμβρίου επρόκειτο να μιλήσω σε μια εκδήλωση στο Karl Liebknecht Haus, τα κεντρικά της Die Linke στο Βερολίνο. Εκεί θα παρουσίαζα την εμπειρία μου από τις αποστολές αλληλεγγύης προς τη Γάζα, στις οποίες συμμετέχω ενεργά. Όμως η εκδήλωση ακυρώθηκε λίγες μόλις ώρες πριν ξεκινήσει.

Ο λόγος ήταν προφανής: για κάποιους, το θέμα -η Παλαιστίνη- εξακολουθεί να είναι «επικίνδυνο». Οι ιδιοκτήτες του κτιρίου ενέδωσαν στις πιέσεις ενός ισλαμοφοβικού think tank και επινόησαν το ενδεχόμενο δήθεν διαδήλωσης έξω από τον χώρο για να δικαιολογήσουν την ακύρωση. Ακόμη και η παρέμβαση ενός βουλευτή της Die Linke δεν άλλαξε τίποτα: η ομιλία απαγορεύτηκε.

Το επεισόδιο αυτό λέει πολλά. Στη Γερμανία, ακόμη και μέσα στην Αριστερά, η δυνατότητα να μιλήσεις ανοιχτά για τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένη.

Η εκδήλωση θα γινόταν αρχικά σε ένα από τα πανεπιστήμια του Βερολίνου, αλλά κανένα δεν δέχτηκε να φιλοξενήσει μια συζήτηση για την Παλαιστίνη. Πιστέψαμε πως θα βρίσκαμε καταφύγιο σε έναν αριστερό χώρο — σε ένα σημείο της πόλης όπου η ιστορική μνήμη και η ηθική ευαισθησία θα επέτρεπαν να αναγνωριστεί πως οι φρικαλεότητες του παρελθόντος επαναλαμβάνονται μπροστά μας.

Αυτό ίσχυσε μερικώς. Την ίδια μέρα συναντήθηκα με νέους της Linksjugend, της νεολαίας της Die Linke, που υπερασπίζονται αταλάντευτα την ειρήνη, αντιμάχονται τον εθνικιστικό αποικιοκρατικό χαρακτήρα του Ισραήλ και καταγγέλλουν τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Συνομίλησα με βουλευτή της Die Linke από το Βερολίνο που καταδικάζει δημόσια και καθαρά τα εγκλήματα πολέμου του Ισραήλ και υπερασπίζεται μια αριστερά σταθερά αντι-αποικιοκρατική. Πολλοί σύντροφοι κι εκλεγμένοι της Die Linke με έχουν ήδη προσεγγίσει, καταγγέλλοντας την απαγόρευση και

εκφράζοντας την αμέριστη αλληλεγγύη τους στις φωνές που υπερασπίζονται την ειρήνη.

Και έτσι πρέπει να είναι. Αυτό είναι το χρέος της Αριστεράς, η ίδια της η αξιοπρέπεια: να μην χάνει ποτέ τον προσανατολισμό της. Και η Παλαιστίνη είναι ένας τέτοιος ηθικός και πολιτικός οδοδείκτης. Γιατί οδηγός μας οφείλει να είναι η ελευθερία των καταπιεσμένων, η δικαιοσύνη για τους αποικιοκρατούμενους, η αποκατάσταση των λαών που έχουν υπάρξει θύματα γενοκτονιών — όχι μόνο στην Ευρώπη.

Κι όμως, η Αριστερά αποτυγχάνει συχνά σε αυτό. Όταν κομμάτια της γαλλικής αριστεράς ουρλιάζουν μαζί με τους λύκους εναντίον της La France Insoumise, συκοφαντώντας συντρόφους ως «αντισημίτες» μόνο και μόνο επειδή καταγγέλλουν τα εγκλήματα του Ισραήλ, τότε έχουν χάσει τον ηθικό τους χάρτη. Όταν μια αποκαλούμενη «αριστερή» κυβέρνηση στη Βρετανία στηρίζει το αποικιοκρατικό σχέδιο του Τραμπ για τη Γάζα και καταπνίγει διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης, έχει χάσει τον προσανατολισμό της. Όταν η γερμανική αριστερά αρνείται να χρησιμοποιήσει τη λέξη «γενοκτονία» και να φιλοξενήσει μια συζήτηση για τις αποστολές αλληλεγγύης στη Γάζα, έχει χάσει τη δική της πυξίδα.

Η Γερμανία κουβαλάει αναμφίβολα μια βαριά ιστορική κληρονομιά. Σήμερα όμως αυτή η μνήμη πρέπει να αξιοποιείται δημιουργικά — να θυμίζει ότι το «Ποτέ ξανά» ισχύει ανεξάρτητα από το ποιος διαπράττει τα εγκλήματα. Ότι ο ηθικός μας προσανατολισμός δεν εξαρτάται από το ποιοι είναι τα θύματα, αλλά από το τι τους συμβαίνει. Όταν η γενοκτονία εξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας και όλοι οι διεθνείς θεσμοί την καταγγέλλουν, δεν μπορείς να κάνεις πως δεν βλέπεις. Το χρέος μας είναι να σταθούμε με τους καταπιεσμένους, όχι με τους δυνάστες.

Και ναι, πρόκειται για γενοκτονία — και πρέπει να το λέμε. Όταν το 92% των κατοικιών και το 95% των σχολείων στη Γάζα έχει ισοπεδωθεί από το Ισραήλ, αυτό είναι γενοκτονία. Όταν έχουν σκοτωθεί πάνω από 1.700 υγειονομικοί, πάνω από 250 δημοσιογράφοι και σχεδόν 600 εργαζόμενοι σε ανθρωπιστικές αποστολές, αυτό είναι γενοκτονία. Όταν πύραυλοι και βόμβες πλήττουν σχολεία, νοσοκομεία, προσφυγικούς καταυλισμούς, ομάδες διάσωσης και δημοσιογράφους, αφανίζοντας κάθε ίχνος ελπίδας επιβίωσης — αυτό είναι γενοκτονία. Όταν καταστρέφεται η γη, οι καλλιέργειες, όταν διασφαλίζεται ότι τίποτα δεν θα ξαναφυτρώσει — αυτό είναι γενοκτονία.

Η Αριστερά —ιδίως στη Γερμανία— έχει την ευθύνη να σταθεί όρθια, να μην χάσει την πυξίδα της, να πει την αλήθεια όπως είναι. Ένα κομμάτι της το πράττει ήδη. Όσοι αντιστέκονται πρέπει να επιστρέψουν στα θεμέλια της Αριστεράς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και να αντιμετωπίσουν κατάματα την πραγματικότητα. Διότι, στο όνομα ενός παρελθόντος που έχει καταντήσει άδειο τελετουργικό χωρίς πολιτικά διδάγματα, κάποιοι είναι έτοιμοι να δικαιολογήσουν κάθε έγκλημα. Αυτό δεν είναι μόνο ηθικά κατάπτυστο, είναι και πολιτικά επικίνδυνο: κάνει τη γενοκτονία αόρατη και απομονώνει όσους υπερασπίζονται την ειρήνη και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Θέλω να εκφράσω την πλήρη μου αλληλεγγύη και αγάπη σε όσους, μέσα στα κόμματα και τις χώρες τους, δεν σκύβουν το κεφάλι μπροστά στα θεμελιώδη ζητήματα της ανθρωπιάς και πληρώνουν το

τίμημα γι' αυτό. Στη La France Insoumise ξέρουμε καλά τι σημαίνει αυτό — έχουμε συκοφαντηθεί, υβριστεί και στοχοποιηθεί αδιάκοπα τα τελευταία δύο χρόνια. Φαντάζομαι πόση δύναμη χρειάζεται για να σταθείς απέναντι ακόμη και σε δικούς σου συντρόφους και να αντέξεις ψευδείς κατηγορίες. Μα πρέπει να επιμείνουμε. Γιατί εκεί βρίσκεται η τιμή μας: στην πυξίδα του ανθρωπισμού.

Τίποτα δεν θα αλλάξει από καλή θέληση των κυβερνώντων — και σίγουρα όχι στη Γερμανία. Γι' αυτό η Αριστερά πρέπει να επιβάλει την αλλαγή, να μεταμορφώσει την κοινή σκέψη, την κοινωνία ολόκληρη. Να κρατά τα μάτια της ανοιχτά και να βοηθά να ανοίξουν και τα μάτια των γύρω της. Ναι, στη Γερμανία η δουλειά είναι πιο δύσκολη απ' ό,τι στην Ισπανία ή την Ελλάδα· αρκεί να δει κανείς πώς η αστυνομία του Βερολίνου επιτίθεται βίαια σε διαδηλωτές ακόμη και την Ημέρα Μνήμης της Νάκμπα. Μα η δύναμη των αγωνιστών που παλεύουν για το ιδανικό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας είναι μεγαλύτερη.

Το επεισόδιο αυτό δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε συλλήβδην απόρριψη της γερμανικής αριστεράς. Υπενθυμίζει όμως κάτι κρίσιμο: ότι ο αγώνας για την Παλαιστίνη δεν έχει γίνει ακόμη επαρκώς κοινή υπόθεση στη Γερμανία — κι ότι συνεργοί εξακολουθούν να υπάρχουν, ακόμη κι εντός της Αριστεράς.

Κι όμως, υπάρχει ελπίδα. Η νεολαία ήδη κινείται, και οι αντιλήψεις αλλάζουν. Σύντομα, η Γερμανία θα μπορεί να πει «Ποτέ ξανά — ούτε εδώ, ούτε πουθενά αλλού».